

SULJEGYZETEK-SOROZAT 4.

Szürkeringő

fine
selection

TAVI KATA

T A V I K A T A

Szürkeringő

SULIJEGYZETEK-SOROZAT 4.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

1. FEJEZET

AUGUSZTUS, AMIKOR TÚL NAGY A CSALÁD

Lilla

AMIKOR HAVASI KRISZTIÁN ÉS ZENTAI MÁRK egy társaságba keveredik, mindig történik valami izgalmas. Ez a két fiú évek óta meghatározó szerepet tölt be az életemben, hiszen Márk az egyik legjobb barátom és a legnagyobb szerűbb táncpartner, akivel valaha együtt dolgoztam, Krisztián pedig a szomszédom és a szerelmem, a lehető legjobb srác, akit kívánhatok magamnak.

Viszont amikor a végzet egy helyre tereli őket, mindig szembesülök vele, mennyire nehéz menedzselni az életemet így, hogy utálják egymást. Most is pont egy ilyen helyzetbe csöppentem.

Úgy volt, hogy a sulikezdés előtti szombaton egy utolsó strandolást terveztünk Krisztiánnal, de alighogy elindultunk, meglepő dologról értesültem. Épp a másnapi, többiekkel közös találkozóról beszéltünk, amikor felmerült Márk neve is, akiről semmit se tudtam már hetek óta. Nyilván én hoztam fel a témát, mert Krisztián általában nem említi meg magától, de ezúttal kiderült, hogy többet tud, mint én.

– Hogy érted, hogy ma cuccol haza? – szegeztem neki a kérdést.

– Bakker, elszóltam magam, mi? – kérdezte Krisztián és majdnem egy oszlopba verte a fejét a buszmegállóban. – Nem tudtál róla?

Megráztam a fejemet.

Márk nyáron szó nélkül elutazott, azt sem említette, mikor jön haza. Rejtély, Krisztián honnan szedte az infóit, de holtbiztosan állította, hogy ma érkezik.

– Nagyon utálnál, ha elkanyarodnánk az *Elízium Tánciskola* felé? – kérdeztem óvatosan.

– Nem téged utálnalak – felelte grimaszolva.

– Ha zavar, akkor nem kell jönnöd.

– De te mindenképp mész? – kérdezett vissza semleges hangon.

Haboztam. Így érezheti magát a tornász, aki több méterrel a föld felett egyensúlyoz egy lehetetlenül vékony kötélén. Minden alkalommal, amikor ez a két fiú egymásnak ütközik, imbolyogni kezdek a képzeletbeli kötélén, és attól félek, hogy lezuhanok.

Természetesen Krisztiánba vagyok szerelmes, de akkor sem akartam feladni egy különleges barátságot csak azért, mert nem kedvelik egymást. Nem mintha Krisztián valaha is erre kért volna.

Persze nem úgy terveztem, hogy tartósan egy helyen legyenek; éppen csak meg akartam kérdezni Márktól, hogy mi van vele, mert hetek óta nem értem el, mintha se térerő, se mobilinternet nem lett volna a közelében. Kizárólag a meglepetésszerű, személyes találkozástól remélhettem eredményt.

Viszont Krisztiánnak ígértem ezt a napot, és nem akartam elrontani a kedvét.

– Nem muszáj... – mondtam, és majdnem elkönyveltem, hogy ez nem jött össze, amikor Krisztián ismét meglepett:

– Elkísérlek – felelte vigyorogva. – De egy feltétellel: előre bele kell egyezned valamibe.

– Láthatlanban nem egyezem bele semmibe, tudhatnád.

– Akkor nincs alku.

– Nem játszol tisztán – figyelmeztettem, de azért mosolyogtam.

– Dehogynem, csak jobban taktikázom. Ne vedd magadra, ezért vagyok csapatkapitány – felelte olyan beképzelt vigyorral, amit látva kedvem támadt felképezni azt a helyes arcát. Aztán megcsókolni.

A gyermeki módon csillogó szeme azonban elárulta, hogy semmi rossz nem várhat rám, úgyhogy megadtam magam. Ami azt illeti, ijesztően könnyen.

– Nem bánod meg – ígérte.

– Na jó, és mi lenne az?

– Menjünk el táncolni.

– Tessék?

– Gyere el velem táncolni – kérte.

El sem akartam hinni ezeket a csodálatos szavakat. Krisztián és a tánc együtt? Mintha egy hatalmas ajándékot kaptam volna az élet-től, aranyszínű masnival átkötve.

Határozottan tetszett a csomagolás is, mert farmert és fehér pólót viselt, ami esetében a dögösség szinonimája. Szőkésbarna haja rövid, és úgy fest, mintha valamelyik romantikus könyv borítójáról ugrott volna le, hogy velem töltsse az idejét. Az arcszesze illatához ölelések, simogatások és csókok emléke társul. Már így is tócsává olvadtam, de akadt még egy összetevő, mégpedig az elképesztő félmosoly az ajkán, amitől nekem is mosolyognom kellett.

– Mondd, hol és mikor, és én ott leszek.

– Lesz egy koncert a *Crash Cafe*-ban szeptemberben. Nem ismerem a bandát, de kaptam rá jegyeket, és amúgy is a buli a lényeg utána.

– Koncert és buli? Kihagyhatatlan.

– Egy Kowalsky és a Vega koncertre szívesebben mennék, de így is jónak tűnik.

Közelebb léptem hozzá, mert annyira örültem, hogy a karjába kellett bújnom. Bárhova elmentem volna vele táncolni.

– Ünneplünk valamit?

– Nem különösebben.

– Akkor le akarsz nyűgözni?

– Teszek egy újabb próbát – felelte, és némi késéssel kapcsoltam össze a kimondott szavakat a viselkedésével. A kezét a derekamról a fenekemre csúsztatta, jobban mondva belenyúlt a farmersort hátsó zsebébe, és úgy húzott magához. Hozzászóktam, hogy a keze nem szokott tétenkedni, de most úgy éreztem, célozgat. Mintha úgy érintette volna, tesz egy újabb próbát az *elcsábításomra*. Hát, ez felrázott.

A júniusi buli óta valamivel feszültebb a viszonyunk, mert nem úgy végződött, ahogy bármelyikünk eltervezte. Valószínűleg egyikünknek se kellett volna tervezgetnie, mert nagyobb lett a csalódás így, hogy rosszul sült el. Legalábbis nézőpont kérdése, mi számít rossznak, elvégre másnap reggel annyit nevettem, hogy majd bepilisítem.

De ez a tényeken nem változtat. Nem történt semmi, és egyikünk se erről témázott a nyáron. A magam részéről kudarcnak éltem meg, és Krisztián valamiért nem erőltette az újabb alkalmat. Ezek szerint azért, mert egy igazán különleges randit szervezett hozzá.

– És hol van ez a *Crash Cafe*? Még nem hallottam róla.

Belőtte a helyet a belvárosban, és elmagyarázta, hogy mostanában nyílt, és igazából napközben kávézó, este klub. A tulajdonosnak van egy étterme is.

– Oké, titokban menedzser vagy ott, hogy ennyire vágod a témát?
– nevettem.

– Nándi mesélt a *Crash*-ról. Így is oké, hogy új helyen lesz?

– Naná, hogy igen. Ki nem hagynám.

Totál feldobódtam, hogy elmegyünk erre a koncertre. Tény, hogy tartok az ismeretlen helyektől, de Krisztián az évek alatt szépen lefaragott ebből a parámból, hiszen mindig elvitt valahová, így egyre magabiztosabb lehettem.

Krisztián annyira megenyhült, hogy később tényleg felkísért Márkék lakásába is. Emília, Márk anyukája nyitott ajtót, de alig-hogy meglátott, bevágott egy ijedt fejet, és szabály szerint ellökdösött a küszöbről, mondván, hogy most nem alkalmas, mert Márk percekben belül hazaér. Majdnem az orromra csukta az ajtót.

– Ez meg mi volt? – kérdeztem Krisztiántól, aki a lépcsőkorlátnak támaszkodva, ártatlannak korántsem nevezhető arccal figyelt.

– Én tudjam? – kérdezett vissza.

Értetlenül bámultam a csukott ajtót, ami egyértelműen jelezte, hogy kizártak innen.

– Megvárhatnánk lent – ajánlottam, mert túlságosan furcsállottam a Zentai család viselkedését ahhoz, hogy simán elsétáljak.

– Minden vágyam – nyögte be Krisztián fanyalogva. Levágtattunk a lépcsőn, és a tánciskola melletti utcában várakoztunk. Smiley-kat rajzolgattam egy öreg kiskocsi poros, hátsó szélvédőjére, hogy elfoglaljam magam. Mi tagadás, ráfért volna egy alapos mosás Emília járgányára.

– Ha elmondod, mi folyik itt, jobban telik az idő – próbáltam újabb részleteket kicsikarni Krisztiánból.

– Miből gondolod, hogy tudom?

– Onnan, hogy van egy fejed ilyenkor.

– A jó hírt Zentainak tartogatom – felelte, majd elkapta rólam a tekintetét. Épp ekkor fordult be a sarkon egy magas, széles vállú srác szürke trikóban. Hatalmas utazótáskát cipelt, de mintha nem is lett volna súlya.

Márk majdnem tökéletes pókerarcra figyelte minket, csak az egyik arcizma rándult meg egy kicsit.

– Na, helló – köszönt természetesen.

Annyira tipikus, Márk-féle viselkedést nyomott le, hogy eldönteni se tudtam, sírjak-e vagy nevessek. Több hétre felszívódik, semmilyen fórumon nem lehetett elérni, én a körmöm rágom, hogy mi van vele, most meg van képe ötmillió olvasatlan üzenet után annyit odalökni, hogy *na, helló*. Élből az arcába karmoltam volna, és ugyan ki hibáztatna érte?

– Fogadóbizottság is jár? – folytatta vigyorogva, de nem tudtam rá figyelni, mert a porlepte, narancssárga kiskocsi mellett hirtelen felfigyeltem egy ismerős rendszámra.

– Ez nem Nándi kocsi? – bukott ki belőlem a kérdés, és Krisztiánra néztem megerősítésért, aki azonnal bólintott.

– Mit keres itt?

– Együtt vannak – felelte Krisztián totál lazán, és a két kocsi mutatott, de természetesen a két sofőrt értette rajta.

Váratlanul ért a hír, ahogy Márkot is. Szabály szerint eltorzult az arca. Szóval ezért tűnt olyan jókedvűnek Krisztián, mert tudta, hogy Márknak ma kemény napja lesz. És egyértelműen a nagybátyjától szerezte az infóit.

– Szívatsz? – kérdezte Márk. – Mert még viccnek is szar.

– Annyi mindennel tudnálak szívadni – vágta rá Krisztián vidáman –, de hidd el, ekkora baromság eszembe se jutott volna magamtól. Az van, hogy tényleg összejöttek, és most akarják elmondani.

Ekkor beállt a legmagasabb fokozatú vészhelyzet, amit Márk-Krisztián fronton valaha is tapasztaltam. Egyszerűen elkezdtek beszélgetni, úgy, mint a normális emberek. Alaphangerőn.

– Mikor történt?

– Anyádék azt fogják kamuzni, hogy a nyáron, de Nándi tavasszal már randizgatott egy nővel, párszor kirúgott a lakásból is emiatt, és azóta ül az az idióta vigyor a fején, amit majd látni fogsz.

– Hónap?

– Március körül.

– Mennyire biztos?

– Fogadnék rá. Nem akarta bemutatni a csajt, mindig hánytott, amikor faggatni kezdtem. Nemrég meg rólad kérdezett.

– Mit?

– Hát, hogy mennyire vagy pszichopata.

Oldalba bökte Krisztiánt, mert tuskón viselkedett.

– Agyonversz, Táncoslány.

Elengedtem a fülem mellett, mert igazából csak akkor tudtam volna ártani egy Krisztián méretű srácnak, ha hoztam volna a legjobb barátnőimet, egy emberevő kutyát és egy sokkolót. Anélkül nincs esélyem közelharcban.

Esküszöm, keresni kezdtem a dementorokat a közelben, annyira elkezdtem fájni, de csak Márk hangulata lett olyan fagyos, hogy megborzongtam. Aztán egy szempillantás alatt átment terminátorba, és mintha minden érzelmet letöröltek volna az arcáról. Meg se

lepődtem volna, ha kiderül, hogy a bőre alatt fémváz van, és a szíve helyén egy motor kalapál.

– Miért egy Havasi kellett neki? Valaki megmagyarázná, mert én holt hülye vagyok, hogy ezt megértsem.

A kirohanás közben rám nézett. Jogos. Tulajdonképp nekem is pont egy Havasi kellett.

– Megpróbálhatom elmagyarázni, de nem hiszem, hogy megérted.

Valahol megértettem a zaklatottságát, valahol nem. Emília az én tündérkeresztanyám, aki egyedülálló anyuka, szóval abszolút szingli, mellé nagyon csinos, és pont az a korosztály, mint Krisztián nagybátyja. Aki hasonló paraméterekkel bír külső és belső terén is. Nándit főleg azért kedveltem, mert tavalý teljesen jól kezelte, hogy majdnem felgújtottam a konyháját. Ezzel örökre belopta magát a szívembe.

Szerintem csak jó dolog süllhet ki a kapcsolatukból, azonban úgy tűnt, ezt egyik fiú sem látja be. Nagyon egyetértettek abban, hogy nem létezhet olyan univerzum, ahol egy Havasi és egy Zentai vezérknevű ember megérti egymást. És ha mégis, ők nem szeretnének abban élni.

– Szerintem fura, ha azon pattogsz, hogy anyudnak pasija van – mondtam.

Márk meg tudott volna ölni a pillantásával, és rájöttem, hogy akaratlanul is tanácsot osztogatok, amiről vagy ezerszer le akartam már szokni.

– Most tényleg fogalmad sincs, miről lököd itt az ész, Lil. Az életben nem volt még egy normális pasija se, és idetartozik az apám is.

– Miért?

Már majdnem elkezdett önként mesélni magáról, ami akkora élmény lett volna, mintha két karácsony lenne egy évben. Vagy

minden hónapban születésnapom lenne. Vagy Pintér nem tanárnak áll, hanem kukásautó-sofőrnek.

Természetesen, ahogy azt vártam is, ugrott a második karácsony eljövetele, mert Márk nem nyilatkozott az apjáról, akiről amúgy semmit se tudtam. Márkot mindig is egyedül nevelte az anyukája, mert az apjával nem házasodtak össze, és nem is állt mellettük soha. Sőt, a kilétéről anya és fia egyaránt hallgatott.

Márk egy morgással elköszönt, és elnyelte az épület.

– Ez kemény menet lesz.

Úgy tűnt, Krisztiánt egyáltalán nem zavarja, hogy lelőtte a poént. Legalább egyikünk úgy érezhette, hogy volt értelme eljönni, mert én tulajdonképp semmit se tudtam meg arról, Márk hogy van.

– Miért utálod ennyire Márkot? – tettem fel a sokszor ismételt kérdést. Mindig reménykedem, hogy egyszer rendes választ kapok.

– Most ez honnan jött, Táncoslány? Rendes voltam, figyelmeztettem.

– Ha szerinted ilyen, amikor rendes vagy, nem akarom, hogy komolyan utálni kezdj – mondtam kételkedve.

– Sose foglak utálni, ne parázz ezen.

– És Márkot megpróbálnád a kedvemért nem utálni? – Ennyi erővel azt is kérhettem volna, hogy mássza meg a Mount Everestet, de Krisztián már annyiszor felülmúlta önmagát, hogy még hittem a csodákban.

– Erre nem veszel rá.

Így jártam. Inkább felnőttem, és beláttam, hogy csodák nincsenek.

– Gondolom, örülsz, hogy táncos marad – jegyezte meg, amikor útnak indultunk.

– Márk a legjobb, úgyhogy igen.

Mivel Márk mindig is kosarazni akart igazán, nem táncolni, év végén rögtön lecsapott egy felmerült lehetőségre, hogy átiratkozhatna utolsó évre a kosárcsapatba. Teljes gőzzel nekiállt ezt megszervezni, bele is élte magát. Az évfáron még nem született döntés az iskola részéről, aztán az élet mindenki helyett eldöntötte, hogyan legyen.

Egész nyáron gondolkodtam az átjelentkezésén, de mindig ugyanarra jutottam. Nyilván az a lényeg, hogy Márk mit szeretne, de akkor sem volt értelme, hogy eldobja magától ezt a háromévnnyi táncmozgatos gyakorlatot. Lehet, hogy a Duna-parti táncos bizonyítványa nem nyitja ki csak úgy az ajtókat, ha táncosként akarsz dolgozni, mégis jelentenie kell valamit.

Aztán az egész megoldódott magától, hiszen a srác, aki miatt megüresedett volna egy hely a kosárcsapatban, mégsem költözött el. Ezzel értelmét veszítette az egész szervezkedés, és Márk álma, hogy kosarasként végzi el a gimt, meghiúsult.

Krisztián nem kommentálta a Márk képességeire tett megjegyzést, hiszen mégiscsak az ő kezét fogtam, vele fogok koncertre menni, és talán ha egyszer megjön az eszem, tovább is lépek végre.

Késő délután értünk haza, és a ház előtt sokáig csókolóztunk, majd elköszöntem, mert megígértem anyának, hogy én csinálom a süteményt a vacsorához. Bevettem a frissen szerzett szakácstudományomat, ugyanis a nagyi nyáron átadta nekem a szupertitkos és utánozzhatatlan diós kosárka nevű sütemény receptjét. Ez a csoda kívül kosárka formájú islertészta, ami aszalt áfonyával, lekvárral és diós töltelékkel van tele. Gyilkolni tudnék az utolsó darabokért, és általában meg is szoktam kaparintani. A családból még senki nem mert

háborút indítani velem emiatt, mert azt mondják, ilyenkor tisztára tömeggyilkos fejem van.

– Mi a helyzet? – kérdezte anya, mire összefoglaltam neki az egész napomat.

Anya szorgalmasan nyitogatta a fiókokat, és pakolászott, néha hümmögött, de nem szólt közbe.

– Vélemény?

– Márk történetéhez nincs különösebb hozzáfűznivalóm. Kedvelem Nándit, hisz tudod, és Emíliát is. A szülői értekezleteken ritkán szólal meg, de valaki mindig kínosan érzi magát miatta.

– Rokon lélek, mi?

– Nem kedvelem a tucatembereket. Én a stílust szeretem, és neki van. Na, mindegy. Gratulálok nekik, éljenek boldogan, házasodjanak össze, Márk pedig idővel majd hozzászokik a gondolathoz.

Rákérdeztem a koncertre, hiszen kellett az engedélye is.

– A koncert jó ötlet, menjetek nyugodtan – felelte.

– Most már szó nélkül elengedsz mindenféle klubba?

– Nem mindenfélébe, és nyilván tudni szeretném a paramétereiket, de igen. Mindjárt tizenennyolc vagy, ez a normális.

– És szerinted Krisztián miért ellenszenvezik ennyire Márkkal?

– Szerinted miért?

– Régebben féltékeny volt rá, de most nem úgy tűnik. Leküzdhet-e a féltékenységet, vagy csak direkt nem mutatja?

– Aki féltékeny, annak általában nincs elég önbizalma.

Ez a feltevés azért elég röhejesen hangzott.

– Krisztiánnak nincs elég önbizalma? Láttad már a srácot? Itt lakik ám a szomszédban, szívesen bemutatlak neki.

– Nagy általánosságban beszéltem. És ha valakinek a véleményét kéred, ne legyél cinikus, ha elmondja – oktatott ki szelíden.

– Ne haragudj, csak ez olyan abszurd. Krisztián a gimnázium kezdete óta olyan, mint egy...

– ...kiskakas? – vágott közbe anyja.

– Nem kimondottan egy állatfajjal fejeztem volna be a mondatot.

Anyja letette a konyharuhát, és nekidőlt a pultnak. A teljes figyelmét élvezhettem.

– Játssza a menő fiút, mert helyes pofija van, kiváló sportoló és elég jó tanuló is. Elismerik, mert ilyen a gimnázium hierarchia, de ez nem feltétlenül jelent valódi önbizalmat. Miért csak Márkra féltékenykedett? Te mondtad, hogy csak vele kakaskodott.

Nem tudom, ki hogy van a saját anyjával, de én pont ezt a kíméletlen racionalitást bírtam az enyémben, amivel a világot látja és magyarázza.

– Ez lett volna a következő kérdés.

– Szerintem Márkot tartja magával egyenlőnek. Vagyis ugyanolyan erősnek.

– Ennyi a titok?

– Hacsak kettőtökkel nincs valami kimondatlan baj, erre tippelek. Ez egy érthető indok arra, hogy rivalizálnak.

Átsiklottam azon a részen, hogy van-e kettőnkkel valami kimondatlan probléma.

– És ez mit jelent bővebben? Mi van a többi fiúval, akikkel együtt lóg? Egyszer régen megkérdeztem Krisztiánt, hogy Kristófra is féltékeny-e, hiszen vele is együtt táncolok, de azt felelte, hogy nem.

– Előfordul, hogy egy baráti társaságban több vezéregyéniség is van, de ritka, mert általában leosztják a szerepeket. Márk és Krisztián a ritka esetek egyike. Ha két dudás kerül egy csárdába, állandóan rivalizálni fognak. Vagy akár rettenetesen jó barátokká is válhatnak.

– Ákossal nem rivalizálnak. Sose tették. Az elméleted szerint akkor ő nem vezéregyéniség?

Bár anya három év után ismeri Ákost is, mégis összefoglaltam a legfőbb jellemzőit. Krisztián legjobb barátja, a kosárcsapat sztárjátékosa, aki mindig jókedvű, energikus és nagyon nagyképű.

– Valószínűleg kimondatlanul is Krisztián szavának van nagyobb súlya – mondta anya.

– Nagyon jó barátok, de Ákos elég önfejű.

– Az önfejűség még nem egyenlő az erővel.

– Mondjuk, a csapatban tényleg teljesen elfogadja Krisztiánt vezetőnek – gondolkodtam el.

– És még hol?

Fejben végigpörgettem egy sor jelenetet Ákos és Krisztián barátságáról. Nehéz megmondani, milyen jellegű, mert annyira összehangban vannak. Néha tényleg az az érzésem, mintha testvérek lennének, de ha így is van, Krisztián egy évvel idősebb, és kevesebbet arcoskodik, mint Ákos. Mintha kevesebbszer akarna bizonyítani a világ felé. Ráadásul Ákosnak fontos Krisztián véleménye, ezt mindenki tudja.

– Igazad lehet. Mintha az életben is Krisztián szava lenne a döntő – mondtam.

– Remélem, segítettem, bármihez is kellett ez neked – felelte anya.

Természetesen segített, hiszen sosem késő megismerni a barátainkat. Millió kérdésem lett volna még, néhányat meg is beszéltünk, utána pedig sokáig gondolkodtam.

A sütikészítés remek lehetőséget adott erre.

Évek óta mindig van egy augusztusi nap, amikor feltűnően véget ér a nyár. Az iskolakezdés előtti héten minden reggel azzal kelek fel, vajon melyik lesz ez.

Nem történik óriási változás, sőt, alig észrevehető, mintha csupán egy kicsit telne más hangulatban, mint az előzőek. Észreveszem, hogy másként fúj a szél, más szögben süt a nap, és le kell vonnom a következtetést: vége a nyárnak. Ez mindig elszomorít. Talán azt érzem meg előre, hogy hamarosan minden reggel el kell vonaglanom a suliba, de elképzelhető, hogy kortól függetlenül mindenki érzékeny erre a változásra.

– Nem utálod, hogy vége a nyárnak? – kérdeztem Grétát. Egy padon ültünk a *Zeró*hoz közeli parkban – bár, amennyire kicsi volt, a kertünket inkább hívhatnánk parknak. A többiekre vártunk, hogy beüljünk pizzázni, este pedig bemenjünk a városba.

– De, nagyon utálok – felelte érzelem nélkül. – Viszont szeretem az őszt is.

– Suli, lehullott falevelek, hűvös reggelek. Igazán szívet melegítő összeállítás.

Gréta a vállát vonogatta, láthatóan nem volt kedve engem győzködni, és beszélgetni se.

Amikor kilencedikben, az évnyitó napján megismertem, zárkózott, különc lánynak hittem, akivel úgy hozta a sors, hogy padtársak lettünk. Jázmin agyoncikizte a rikító cipőfűzője és a stílusa miatt, Flóra barátnőnk pedig próbálta lecsillapítani a kedélyeket.

Gréta azóta kivirágzott, Jázmin visszavett a kritikus énjéből, viszont Flóra nem próbál kiegyensúlyozó lenni.

Ami változatlan, hogy mi négyen még mindig itt vagyunk egymásnak.

Gréta a lapockáig érő, sötét haját végre nem fonta állandóan szorosan össze, helyette majdnem mindig kibontva hordta, ami kimon-dottan előnyös számára. A ruhatárába több színes darab is bekerült, így a fekete cuccok közé élénk blúzok és mintás szoknyák kevered-tek, ami tutira segített, hogy vidámabbnak érezze magát.

Azonban a kisugárzása és a visszahúzódó, csendes Gréta nem tűnt el teljesen a fekete cuccokkal együtt. A mostani, világoszöld ruhájá-ban, a gumicukor-illatú parfümjével és a csomó bizsu kiegészítővel együtt is olyan benyomást keltett, mintha egy fantasyból előlépett, bölcs boszorkánymester lenne, aki jártas a mágiában. Amikor a va-rázsvilágbeli rajzokkal teli füzetait lapozgatom, kétségem sincs róla, hogy egy párhuzamos dimenzióban született, és itt csupán a szám-űzetését tölti.

– Miért bámulsz így rám? Ijesztő, ha az embereket bámulod – mondta.

Megosztottam vele az elméletemet a titkos életével kapcsolatban, és ezzel végre kizökkentettem a padon mászkáló hangyák útvonalá-nak tanulmányozásából.

– Jó lenne boszornak lenni. Mindenféle titkot ismernék. Minden-kiét.

– De a varázserődöt nem használhatnád saját céljaidra. A szabad akaratot tiszteletben kell tartanod.

– Hát ez az én bajom is – felelte, majd felemelte a kezét. – Mielőtt megkérdedez, igen, Ákosról van szó.

Gréta volt az első és talán egyetlen lány a Duna-parti Gimiben, aki vette a fáradságot, hogy Ákos hibátlan maszkja mögé lásson. Gré-ta rájött, hogy valaki nem lehet mindig ennyire vidám, vicces és tö-kéletes, mert mindenkivel történnek rossz dolgok, és mindenkinek

az életében vannak törések. Ákos feltűnően el akarta rejteni a világ elől a nehézségeit, és majdnem mindenki bekajálta, hogy nincs is semmi baja az életben.

Gréta azonban remek megfigyelő. Meglátta azt, amit mások nem, és számtalanszor le is rajzolta. Aztán ezek a rajzok véletlenül Ákos kezébe kerültek, aki megijedt, hiszen az emberek nem szeretik, ha átlátnak rajtuk. A fiúk pedig különösen utálják, ha egy lány átlát rajtuk.

Ákosnak idő kellett, mire ráébredt, hogy nem minden lány felszínes, csak neki főleg ilyenekkel akadt dolga. Valahol imponált neki, hogy a lányok futnak utána, ugyanakkor nem tisztelte őket ezért.

Sokáig én is aszerint ítéltem meg Ákost, amit látok, és ezt ma már bánom. Azóta rendeztük a sorainkat, és egész jól kijövünk. Javarászrt megszokásból cukkoljuk egymást, mert jó móka.

– Azt hittem, együtt jöttök – mondtam Grétának.

– Én is, de Krisztiánnal van – vágta rá morcosan. – Egész nyáron Krisztiánnal lógott. Nem tűnt fel?

– Azért Krisztián időnként velem is töltött időt.

Gréta mérgesen ráncolta a szemöldökét, és reméltem, hogy nem jut eszébe egyetlen gonosz varázsige se.

– Kösz. Most még rosszabbul érzem magam.

– Valami gubanc van köztetek?

– Nem, tulajdonképp minden rendben, csak másképp képzeltem el egy kapcsolatot. Persze, hogy jövök én ahhoz, hogy elvárásaim legyenek, hiszen ezelőtt még csak meg se csókoltak!

– Ezt biztos üvölni akarod az utcán?

– Attól még nem fog megváltozni, hogy titkolom.

– De talán nincs fél Budának köze hozzá. Na, mesélj, mi a gáz?

Haladás volt, hogy Gréta leengedte a maga köré épített falakat, és néha különösebb noszogatás nélkül is beszélt a problémáiról.

– Nem engedi, hogy elmenjek hozzájuk, mármint haza, az otthonába. Az anyukájának bemutatott, azon annak idején eléggé beparáztam, pedig nem is kellett volna, mert jól sikerült. A család többi tagjától azonban teljesen elvágva tart.

Ákos családi viszonyai talán a legzűrösebbek a barátaim közül. Az anyukája mentálisan nem stabil, ezért nem nevelheti a gyerekeit. Ákos apja külföldön dolgozik, az öccse és ő hivatalosan a nagynénjükénél lakik az apjuk fizetéséből. Az anyjuktól jogilag is el vannak tiltva, és hát otthon is sűrűn hallhatja a két fiú, milyen zűrök vannak az édesanya fejével, de Ákost mindez nem érdekli. Nagyon szereti az anyukáját, és kötődik is hozzá. Titokban jár el meglátogatni, a zsebpénzéből támogatja, és még Grétát is bemutatta neki, ami Krisztián szerint nagyon nagy szó.

– Mindig ő jön hozzánk – folytatta Gréta –, mert én nem mehetek, de nálunk meg itt van a húgom, és tudod, mennyire szeretem a tesómat, de állandóan hármásban vagyunk.

– Ákos mit szól ehhez a felálláshoz?

– Szereti a húgomat, és foglalkozik vele, szerintem többet is, mint velem. Ákos minden gyámoltalan nőről szeret gondoskodni, mind-egy, hogy fiatal vagy idős.

– Ez szerintem nagyon értékelendő tulajdonság.

– Nem így értettem. Imádom ezt benne, de sosem vagyunk kettesben. És...

A mondat befejezetlenül lógott a levegőben, mert a barátnőm a padon mászkáló hangyákat kezdte tanulmányozni, és hiába vártuk végig egy kisebb felderítő csapat átvonulását, még ennyi idő alatt sem tudtam meg, mit szeretett volna mondani.

– Ez szerinted normális így? – kérdezte végül.

– Egyet megtanultam egy életre. Ne legyen viszonyítási alapod, mert az elront mindent. Szerinted az normális? – mutattam a felénk közeledő Kristófra és Jázminra, akiknek szokás szerint messziről halani lehetett a heves szóváltását. Nem veszekedtek, ők így éltek.

Köszöntek nekünk, de mintha ott se lennénk, folytatták a beszélgetést, így mi is belekapcsolódhattunk egy filmkritikába.

– Pocsék volt – jelentette ki Jázmin. – Nem hiszem el, hogy neked tényleg tetszett. Egyáltalán nem zavart, hogy totál kasztrálták benne a pasikat?

– Mi van? Kit kasztráltak? – vihogott fel Kristóf.

– Például magát Kirk kapitányt. Az előző két részben nem volt ilyen béna, erre most egy fehérre mázolt libát kell a film középpontjába állítani, mert nélküle nem boldogul az Enterprice teljes legénysége? Könyörgöm, ne már.

Végre rájöttem, hogy a legutóbbi Star Trek mozifilmről van szó. Imádtam az első két részt, de a harmadik szerintem is pocsék lett. Csak egyszer láttam, az se most volt, és nem akartam újra megnézni.

– Mióta zavarnak téged a belevaló csajok? – kérdezte Kristóf.

– Zavarnak. Nem egy jöttment csaj dolga a főgonosz pasival megverekedni, hanem a kapitányé.

– Te is megverekednél vele, nem? – Kristóf azzal a jellegzetes pimasz vigyorával nézett rá, ami azt üzent a világnak, hogy semmit se vesz komolyan.

– Persze hogy megverekednék a főgonosszal – felelte Jázmin lágyan, majd ördögi vigyor költözött az arcára. – Miután a szemem láttára megölne téged, és elborítaná az agyamat a fájdalom. Pont azután. Viszont amíg életben vagy, tőled várom el.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– És mi van a feminizmussal?

– Nem érdekel. Ha nekem kell gyereket szülni, te mész el mamutra vadászni, és vita lezárva.

Kristóf a fejét csóválta, aztán magához húzta, és megcsókolta Jázmint. Még mindig nagyon édesek, hogy ezen a rémesen egyszerű módon simítják el a véleménykülönbségeket. Vitáznak, elvigyorodnak, csókolóznak.

A legfurább az, hogy Jázminnál működik a módszer. Kristóf elképesztően hatásosan elhallgattatta azt a lányt, akinek mindenről volt véleménye.

Miután elszakadtak egymás szájától, Kristóf nekem is szentelt a figyelméből.

– Márk jön?

– Hívtam, de azt mondta, nem ér rá. Szokás szerint nem indokolta, milyen rettenetesen fontos dolgot akadt.

– Még mindig nem vagyul velünk? – Ezzel a kérdéssel érkezett meg közénk Flóra is. – Nem unja még, hogy három éve játssza a hű-de-titokzatos srácot, közben meg egy bunkó?

Összenéztünk Jázminnal, és elkönyveltük, hogy megint egy új Flóra van kialakulóban. Azt hiszem, ez a 4.0-ás verzió, bár kicsit már elvesztem a számolásban. Minden nyáron történik vele valami, ami miatt különös változáson esik át. Még nem láttam olyan embert, aki-re ennyire rossz hatással lett volna a nyári szünet, de tényleg. Ha jól sejtem, most utálja a fiúkat, és tuti, hogy ez a máris elég heves érzés még jobban ki fog bontakozni az előttünk álló félévben.

– Lehullott a rózsaszín szemüveg? – kérdezte Jázmin vigyorogva. – Két éve még te is hű-de-titokzatosnak találtál bárkit, aki hű-de-titokzatosnak mutatta magát. Mert az annyira imponáló.